

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **J. W.**

uniewinnionego od czynu z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

w Izbie Karnej w dniu 9 maja 2022 r.

kasacji wniesionej przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z.

(na niekorzyść)

od wyroku Sądu Okręgowego w N.

z dnia 5 lutego 2021 r., sygn. akt II Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego

w Z. z dnia 23 lipca 2020 r.,

sygn. akt II K [...],

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądza na rzecz oskarżonego J. W. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) zł tytułem zwrotu poniesionych przez niego wydatków na rzecz obrońcy za jego reprezentowanie w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

J. W. został oskarżony o to, że

„prowadząc własną działalność gospodarczą, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru od 1 stycznia 2016 r. do 31 grudnia 2017 r.

nierzetelnie prowadził ewidencję sprzedaży za miesiąc od stycznia 2016 r. do grudnia 2017 r. poprzez nieuwzględnienie części sprzedaży - przewozy osób zaprzęgiem konnym w rejonie M.- 96.155,56 zł, czynem tym naruszył art. 193 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (tj. Dz. U. z 2017 r. poz. 201 ze zm.),

tj. o przestępstwo skarbowe z art 61 § 1 k.k.s. w zw. z art 6 § 2 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Z. wyrokiem z dnia 23 lipca 2020 r., sygn. akt II K [...], uniewinnił oskarżonego J. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej.

Apelację od tego wyroku wniósł Naczelnik Urzędu Skarbowego w Z.. Zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego. Zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

„1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodu, jakim były zeznania świadka A. W., S. B., S. W. oraz wyjaśnienia oskarżonego, które to zeznania różnią się na poszczególnych etapach postępowania i w tym kontekście powinny być przez sąd orzekający ocenione ze szczególną ostrożnością;

2) art. 4, 7, 410 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez nieoparcie orzeczenia na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku postępowania sądowego, a tym samym powierzchowne ustosunkowanie się do elementów przedmiotowych i podmiotowych, rzutujących na ocenę winy oskarżonego, które to uchybienie skutkowało wydaniem wadliwego wyroku”.

Ponadto wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia:

„1) poprzez niezasadne ustalenie na podstawie faktów i dowodów, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu z winy umyślnej i że zachodzą przesłanki do jego uniewinnienia;

2) polegający na dowolnej, a w konsekwencji błędnej ocenie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego J. W., zeznań świadka S.

W., A. W., Ł. J., S. B., co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony J. W. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu;

3) rażące naruszenie przepisu art. 61 § 1 k.k.s., polegające na błędnej wykładni ustawowych znamion przestępstwa skarbowego, w szczególności pominięcie rodzaju i charakteru zagrożonego dobra, istotnej wagi naruszonego przez oskarżonego obowiązku finansowego oraz wysokości uszczuplonej należności publicznoprawnej i na nieuzasadnionym uznaniu, iż zgromadzony i ujawniony materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu umyślnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., i że jego zachowanie nie nosi znamion w/w czynu, co bezpośrednio wpłynęło na treść zaskarżonego orzeczenia”.

Autor apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w N. wyrokiem z dnia 5 lutego 2021 r., sygn. akt II Ka [...], zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł Naczelnik Urzędu Skarbowego w Z., zaskarżając go w całości. Zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. polegające na nierozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazu art. 61 § 1 k.k.s. z pominięciem istotnych okoliczności mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie, a odnoszącego się do przyjęcia przez Sąd pierwszoinstancyjny błędnej wykładni ustawowych znamion przestępstwa skarbowego, w szczególności pominięcie rodzaju i charakteru zagrożonego dobra, istotnej wagi naruszonego przez oskarżonego obowiązku finansowego oraz wysokości uszczuplonej należności publicznoprawnej i na nieuzasadnionym uznaniu, iż zgromadzony i ujawniony materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu umyślnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., i że jego zachowanie nie nosi znamion w/w czynu, co bezpośrednio wpłynęło na treść zaskarżonego orzeczenia, a w konsekwencji doprowadziło do utrzymania

wyroku Sądu Rejonowego w Z. z dnia 23 lipca 2020 r., sygn. akt II K [...], przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Autor kasacji wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym,

2 ewentualnie z ostrożności procesowej, w przypadku uznania przez sąd, iż nie zachodzą przesłanki do powyższego - wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońca wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja nie jest zasadna.

Ze względu na treść formułowanego przez skarżącego zarzutu kasacyjnego, przypomnieć na wstępie należy, iż zgodnie z art. 519 k.p.k. kasację wnosi się od prawomocnego wyroku kończącego postępowanie, co w realiach niniejszej sprawy oznacza, że podnoszone w niej zarzuty powinny, co do zasady, wiązać się z uchybieniami, do których doszło w toku postępowania odwoławczego.

Analizując treść kasacji stwierdzić trzeba, iż podniesiony w niej zarzut nie godzi w istotę orzeczenia Sądu odwoławczego, ale stanowi próbę poddania ponownej weryfikacji orzeczenia Sądu pierwszej instancji. Powołując się na obrazę przepisu

art. 457 § 3 k.p.k. skarżący stara się jedynie nadać kasacyjny charakter zarzutom, które zamieszczone zostały wcześniej w apelacji.

Wbrew wywodom skarżącego wyrok Sądu odwoławczego nie jest dotknięty uchybieniami, które można byłoby oceniać w kategoriach rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w przepisie art. 523 § 1 k.p.k.

Nie ulega jakiegokolwiek wątpliwości, iż naruszenie przez Sąd odwoławczy wymagań stawianych przez dyspozycję art. 457 § 3 k.p.k. uzasadnieniu jego wyroku, może stanowić podstawę zarzutu kasacyjnego. Aby rozważyć skuteczność takiego zarzutu konieczne jest jednak wykazanie, że tego rodzaju obraza przepisu postępowania miała rzeczywiście miejsce.

Wniesiona kasacja nie spełnia wymienionego warunku. Trudno zresztą dowodzić, że uzasadnienie Sądu odwoławczego nie czyni zadość wymaganiom określonym w art. 457 § 3 k.p.k., skoro odniesiono się w nim do wszystkich zarzutów zawartych w apelacjach oraz podano, dlaczego uznano je za niezasadne. Zdaje się mieć tego świadomość i sam skarżący, gdyż swoje starania w wykazaniu obrazy powołanego przepisu kieruje wyłącznie na polemikę ze stanowiskiem Sądu odwoławczego, które uważa za błędne.

Wbrew pogładowi autora kasacji, Sąd Najwyższy uznał, że z pisemnych motywów rozstrzygnięcia wydanego przez Sąd odwoławczy wprost wynika, iż zostały rozpoznane wszystkie zarzuty, które zostały sformułowane w apelacji. Zarzut dotyczący naruszenia swobodnej oceny dowodów (pkt 1) oraz zarzut odnoszący się do kwestii nieoparcia orzeczenia na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku postępowania sądowego (pkt 2) został - w sposób zgodny z obowiązującymi zasadami – rozpoznany i omówiony przez Sąd odwoławczy na s. 3 – 4 pisemnych motywów zaskarżonego kasacją wyroku.

Także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na treść orzeczenia został rozpoznany, o czym świadczy treść s. 4 uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji. Co szczególnie istotne

w rozpoznawanej sprawie – w tym samym miejscu - Sąd też odniósł się do powodów braku realizacji znamion przestępstwa z art. 61 § 1 k.k.s. przez J. W. Na s. 4 – 5 uzasadnienia podniósł bowiem, że zawarte w apelacji zarzuty nie zasługują na uwzględnienie, ponieważ prezentują nieobiektywne oceny autora środka odwoławczego. Zdaniem Sądu Okręgowego w N. nie doszło do udowodnienia winy J. W., w sposób jednoznacznie wykluczający zastrzeżenia w tej materii. Wypowiedzi sformułowane przez autora apelacji – słusznie zdaniem Sądu

Najwyższego – zostały uznane przez Sąd drugiej instancji jako polemiczne i niewykazujące określonych uchybień w procesie orzecznym sądu. Zasadnie także podniesiono, że w sprawie J.W. nie doszło do realizacji wymogów, stawianych w art. 5 § 1 k.p.k., a więc nie mogło dojść do wydania wyroku skazującego.

Wbrew stanowisku skarżącego, nie można uznać, by doszło do naruszenia art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Z analizy uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego wynika, dlaczego nie uznano zarzutów apelacyjnych za zasadne. Sąd odwoławczy nie musi natomiast podawać faktów i dowodów, gdyż to czyni sąd pierwszej instancji, do którego odnosi się przywoływany w kasacji art. 424 § 1 k.p.k. Sąd drugiej instancji wiąże natomiast art. 457 § 3 k.p.k., a ten nakazuje mu jedynie podać, dlaczego zarzuty apelacji uznał za zasadne lub niezasadne i temu wymogowi Sąd ten sprostał.

Dodatkowo należy podkreślić, że w sytuacji gdy środek odwoławczy kwestionuje ustalenia faktyczne i jednocześnie zarzuca obrazę prawa materialnego, która jest możliwa w sytuacji aprobowania ustaleń, Sąd odwoławczy najpierw musi dokonać kontroli prawidłowości poczynionych ustaleń. Dopiero po potwierdzeniu ich słuszności może przystąpić do oceny zarzutu obrazy prawa materialnego. Dlatego nie dziwi zwięzłe odniesienie się do tego zarzutu apelacji, wszak prawidłowe ustalenia faktyczne wykluczyły realizację przez oskarżonego znamion przestępstwa skarbowego z art. 61 § 1 k.k.s.

Zarzucając wadliwe rozpoznanie tego zarzutu apelacyjnego (art. 433 § 2 k.p.k.), skarżący w istocie kwestionuje prawidłowość ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie. To zaś jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne.

Żadne zatem ze wskazywanych w kasacji naruszeń prawa nie miało miejsca w realiach tej sprawy.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

